DOMSTOLENS DOM

21. januar 2003 *

I sag C-318/00,

angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Bacardi-Martini SAS,

Cellier des Dauphins

mod

Newcastle United Football Company Ltd,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF),

* Processprog: engelsk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet og M. Wathelet samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Bacardi-Martini SAS og Cellier des Dauphins ved N. Green, QC, og barrister M. Hoskins, for solicitors Townleys, derefter solicitors Hammond Suddards Edge

— Det Forenede Kongeriges regering ved R.V. Magrill, derefter G. Amodeo, som befuldmægtigede, bistået af barrister K. Beal

— den franske regering ved G. de Bergues og R. Loosli-Surrans, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Banks, som befuldmægtiget,

på grundlag af den forelæggende rets besvarelse, som er indgået til Domstolen den 26. februar 2002, af en anmodning i henhold til artikel 104, stk. 5, i Domstolens procesreglement om at uddybe forelæggelsen,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 14. maj 2002 er afgivet mundtlige indlæg af Bacardi-Martini SAS og Cellier des Dauphins ved N. Green og M. Hoskins, af Det Forenede Kongeriges regering ved G. Amodeo, bistået af K. Beal, af den franske regering ved R. Loosli-Surrans og af Kommissionen ved H. van Lier, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. september 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 28. juli 2000, indgået til Domstolen den 14. august 2000, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, i medfør af artikel 234 EF forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF).

2 Spørgsmålene er rejst i forbindelse med en af Bacardi-Martini SAS og Cellier des Dauphins (herefter »sagsøgerne i hovedsagen«) anlagt retssag mod Newcastle United Football Company Ltd (herefter »Newcastle«), hvorunder sagsøgerne i hovedsagen har nedlagt påstand om erstatning for det tab, de angiveligt har lidt som følge af Newcastles påståede indgriben i gennemførelsen af aftaler om udsendelse af reklamer, som sagsøgerne i hovedsagen havde indgået med Dorna Marketing (UK) Ltd (herefter »Dorna«).

Relevante retsregler

3 Den franske lov nr. 91/32 af 10. januar 1991 om bekæmpelse af tobaksrygning og alkoholisme (loi relative à la lutte contre le tabagisme et l'alcoolisme, JORF af 12.1.1991, s. 615, herefter »Evin-loven«) ændrede artikel L. 17 i Code des débits de boissons (den franske lov om udskænkning af drikkevarer), som herefter blev til artikel L. 3323-2 i Code de la santé publique (den franske lov om folkesundheden).

4 Denne bestemmelse tillader i begrænset omfang visse former for direkte eller indirekte propaganda eller reklame for alkoholholdige drikkevarer.

5 Det fremgår af Evin-loven, at al reklame for alkoholholdige drikkevarer, der defineres som drikkevarer med et alkoholindhold på over 1,2%, som ikke udtrykkeligt er tilladt, er forbudt. Eftersom tv-reklame for alkoholholdige drikkevarer ikke udtrykkeligt er tilladt, er en sådan reklame forbudt.

6 Dette forbud bekræftes ved artikel 8 i dekret nr. 92-280 af 27. marts 1992, som gennemfører artikel 27, nr. 1, i lov af 30. september 1986 om kommunikations-

frihed og om fastsættelse af generelle principper vedrørende den ordning, som gælder for reklame og sponsorering (loi relative à la liberté de communication et fixant les principes généraux concernant le régime applicable à la publicité et au parrainage, JORF af 28.3.1992, s. 4313), hvori det hedder:

»Reklame for produkter, for hvilke der gælder et lovfastsat forbud mod tv-reklamer, samt for følgende produkter og erhvervssektorer:

— drikkevarer, som indeholder mere end 1,2% alkohol

er forbudt.

[...]«

Conseil supérieur de l'audiovisuel (herefter »CSA«) er en uafhængig administrativ myndighed, der har til opgave at sikre udøvelsen af kommunikationsfriheden. CSA fører navnlig kontrol med reklamer, som udsendes af tv-selskaber. CSA kan pålægge tv-selskaber, der ikke overholder de forpligtelser, som pålægges dem i bl.a. Evin-loven, administrative sanktioner.

7 I 1995 vedtog CSA en adfærdskodeks, som indeholder principper vedrørende franske tv-stationers transmission af sportsbegivenheder, som finder sted i Frankrig eller i udlandet, og hvor der vises reklameskilte med reklamer for alkoholholdige drikkevarer. De principper, som indeholdes i kodeksen, der er ændret flere gange, har ikke karakter af retsforskrifter, men i henhold til de indledende betragtninger til kodeksen anses de for at være en anerkendt fortolkning, der loyalt er tiltrådt.

8 Ifølge den af CSA vedtagne adfærdskodeks, således som den forelå på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, må de franske producenter og annoncører ikke behandles anderledes end deres udenlandske konkurrenter. Dette gælder alene med forbehold af begrænsningerne i henhold til det lands lov, hvor begivenheden afholdes.

9 Kodeksen tager udgangspunkt i det princip, at tv-stationen skal afstå fra stiltiende at acceptere reklamer for alkoholholdige drikkevarer.

10 I den forbindelse sondres der i kodeksen mellem »multinationale begivenheder« og »andre begivenheder«, der finder sted i udlandet.

11 For så vidt angår »multinationale begivenheder«, hvor billederne retransmitteres til et stort antal lande og derfor ikke kan anses for hovedsageligt at være bestemt for et fransk publikum, kan franske tv-stationer, når de udsender billeder, hvis optagelse de ikke selv kontrollerer, ikke mistænkes for stiltiende at have accepteret de pågældende reklamer, selv om disse fremkommer på skærmen.

12 Hvad angår »andre begivenheder«, hvor værtslandets lovgivning tillader reklame for alkoholholdige drikkevarer på det sted, hvor sportsbegivenheden afholdes, men hvor retransmissionen specifikt er rettet mod et fransk publikum, påhviler det alle, der indgår kontrakter med indehavere af tv-rettigheder, at anvende ethvert muligt middel for at forhindre, at der på franske tv-stationer vises varemærker for alkoholholdige drikkevarer.

13 British Code of Advertising (den britiske lov om reklamer) forbyder ikke reklame for alkoholholdige drikkevarer og begrænser heller ikke de forskellige former for reklame herfor. Imidlertid begrænser den i flere henseender det tilladte indhold af disse reklamer.

Hovedsagen og præjudicielle spørgsmål

14 Sagsøgerne i hovedsagen er franske selskaber, som bl.a. producerer og sælger alkoholholdige drikkevarer. Newcastle er et engelsk selskab, som ejer og administrerer en fodboldklub og et fodboldstadion.

15 I forbindelse med en i 1994 indgået aftale mellem på den ene side et fodboldforbund og flere fodboldklubber, herunder Newcastle, og på den anden side Dorna, fik sidstnævnte til opgave at sælge og fremvise reklamer langs sidelinjerne på klubbernes fodboldbaner ved hver hjemmekamp for disse klubbers førstehold.

16 I henhold til to aftaler indgået i november 1996 mellem sagsøgerne i hovedsagen og Dorna forpligtede Dorna sig til at levere reklametid til sagsøgerne i hovedsagen på sit rullende, elektroniske reklamesystem under en kamp mellem Newcastle og den franske fodboldklub Metz. Kampen skulle spilles den 3. december 1996 i Newcastle i tredje runde af UEFA Cup (det europæiske fodboldforbunds turnering).

17 Kampen skulle transmitteres på engelsk og fransk tv. Newcastle havde ved en aftale indgået med CSI Ltd (herefter »CSI«), som er et engelsk selskab, der især beskæftiger sig med salg af tv-rettigheder til sportsbegivenheder, bl.a. forpligtet sig til at tillade og/eller sørge for, at kampen blev transmitteret direkte på fransk tv.

18 De reklamer for alkoholholdige drikkevarer, som i henhold til de indgåede aftaler mellem sagsøgerne i hovedsagen og Dorna skulle fremvises under kampen, var i overensstemmelse med kravene i engelsk ret.

19 Kort før kampens start fik Newcastle kendskab til, at Dorna havde solgt reklameplads til sagsøgerne i hovedsagen i den hensigt at fremvise reklamer for alkoholholdige drikkevarer under kampen. Som følge heraf meddelte Newcastle Dorna, at kampen skulle udsendes af et fransk tv-selskab, hvorfor fransk lovgivning om begrænsning af reklame for alkoholholdige drikkevarer ville være gældende, og at Dorna derfor med henblik på at overholde de franske bestemmelser skulle fjerne reklamerne for sagsøgerne i hovedsagen fra sine reklameskilte.

20 Da de pågældende reklamer ikke kunne fjernes fra skiltene så kort tid før kampens start, blev fremvisningssystemet programmeret således, at reklamerne under kampen kun blev vist i et til to sekunder ad gangen i stedet for de i kontrakterne aftalte 30 sekunder. Eftersom CSI havde solgt tv-rettighederne til det franske tv-selskab Canal+, blev kampen transmitteret direkte på fransk tv.

21 Sagsøgerne i hovedsagen anlagde den 23. juli 1998 sag mod Dorna og Newcastle ved High Court (England & Wales), Queen's Bench Division, med påstand om bl.a. erstatning og foranstaltninger til genoprettelse af retsstillingen ved hjælp af påbud. Kravene mod Dorna blev efterfølgende frafaldet.

22 Til støtte for kravene mod Newcastle gjorde sagsøgerne i hovedsagen gældende, at misligholdelsen af kontrakterne mellem sagsøgerne i hovedsagen og Dorna måtte tilregnes Newcastle, at Newcastles indgriben i disse kontrakter ikke kunne være berettiget i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til Evin-loven, eftersom disse er uforenelige med traktatens artikel 59, og at Newcastle derfor var ansvarlig for det tab, som sagsøgerne i hovedsagen havde lidt som følge af den af Newcastle forårsagede misligholdelse af kontrakterne.

23 Sagsøgerne i hovedsagen er af den opfattelse, at Evin-lovens bestemmelser, navnlig som disse fortolkes og anvendes af CSA, er i strid med traktatens

artikel 59, for så vidt som de udgør en restriktion for den grænseoverskridende levering af tjenesteydelser, eftersom de begrænser reklame for alkoholholdige drikkevarer ved sportsbegivenheder, som finder sted i andre medlemsstater end Frankrig, når begivenhederne vises på fransk tv, og/eller de forbyder eller begrænser udsendelse på fransk tv af sportsbegivenheder, der finder sted i andre medlemsstater end Frankrig, når der på stedet for begivenheden reklameres for alkoholholdige drikkevarer.

24 Ifølge sagsøgerne i hovedsagen er den almene interesse, som søges varetaget i Evin-lovens bestemmelser, tilstrækkeligt beskyttet gennem de i Det Forenede Kongerige gældende bestemmelser om reklame for alkoholholdige drikkevarer.

25 Desuden har sagsøgerne i hovedsagen gjort gældende, at de restriktioner, som er pålagt i henhold til Evin-lovens bestemmelser, af flere grunde er uforholdsmæssige.

26 Newcastle har i sit svarskrift bl.a. gjort gældende, at det på baggrund af Evin-lovens bestemmelser var berettiget at pålægge Dorna at fjerne reklamerne for sagsøgerne i hovedsagen, eftersom disse bestemmelser er forenelige med traktatens artikel 59.

27 High Court har for det første bemærket, at flere franske domstole har afsagt divergerende afgørelser vedrørende Evin-lovens anvendelse på grænseoverskridende transmission af sportsbegivenheder. Endvidere har den henvist til en sagkyndig erklæring vedrørende de praktiske virkninger af Evin-lovens bestem-

melser, som den har fået forelagt. Heraf fremgår det især, at kampe forud for kvartfinalerne i UEFA Cup anses for »andre begivenheder« ifølge definitionen i den af CSA vedtagne adfærdskodeks.

28 Efter at High Court er nået frem til, at de for retten rejste spørgsmål ikke falder ind under Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), er det rettens opfattelse, at den relevante fællesskabsretlige bestemmelse er traktatens artikel 59.

29 Imidlertid finder retten det ikke hensigtsmæssigt, at den som engelsk domstol endeligt skal afgøre, hvorvidt en fransk lov er i overensstemmelse med traktatens artikel 59, især ikke uden at den franske regering har haft lejlighed til at afgive indlæg om spørgsmålet.

30 High Court har herefter besluttet at udsætte sagen og forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»1) Er artikel L.17 — L.21 i Code des débits de boissons (de såkaldte »Loi-Evin«- bestemmelser), artikel 8 i dekret nr. 92-280 af 27. marts 1992 og bestemmelserne i adfærdskodeksen af 28. marts 1995 i strid med EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), for så vidt som de forhindrer eller begrænser

a) reklame for alkoholholdige drikkevarer ved sportsbegivenheder, der finder sted i andre medlemsstater end Frankrig, når disse begivenheder skal vises på fransk tv, og

b) udsendelse i Frankrig af sportsbegivenheder, der finder sted i andre medlemsstater, hvor der reklameres for alkoholholdige drikkevarer?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er den måde, hvorpå Conseil Supérieur de l'Audiovisuel i praksis fortolker og anvender disse bestemmelser, da i strid med EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), for så vidt som de forhindrer eller begrænser

a) reklame for alkoholholdige drikkevarer ved sportsbegivenheder, der finder sted i andre medlemsstater end Frankrig, når disse begivenheder skal vises på fransk tv, og

b) udsendelse på fransk tv af sportsbegivenheder, der finder sted i andre medlemsstater, hvor der reklameres for alkoholholdige drikkevarer?«

31 Da det på baggrund af de til Domstolen fremsendte dokumenter ikke var fuldstændig klart, hvorfor en besvarelse af de præjudicielle spørgsmål var nødvendig for, at den forelæggende ret kunne træffe afgørelse i hovedsagen, har Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 5, anmodet den forelæggende ret om nærmere at redegøre for, på hvilket grundlag Newcastle ville kunne påberåbe sig Evin-loven — såfremt det forudsættes, at denne er forenelig med traktatens artikel 59 — med henblik på frifindelse i den mod klubben anlagte sag.

32 High Court har i sin besvarelse af dette spørgsmål anført, at de over for Newcastle rejste krav er begrundet i »det tab, som skyldes tilskyndelsen til

kontraktbrud«. I engelsk ret er det imidlertid anerkendt, at en part kan påberåbe sig, at en sådan indgriben i en kontrakt er berettiget. Spørgsmålet om, hvad der i denne forbindelse må anses for berettiget, hører under den nationale domstols kompetence, og denne skal træffe afgørelse under hensyntagen til samtlige omstændigheder i sagen.

33 I den foreliggende sag har Newcastle gjort gældende, at selskabet var berettiget til at beordre reklamerne fjernet fra stadion, bl.a. eftersom »ordren blev givet med den begrundelse, at det med rimelighed kunne forventes, at en manglende ordre herom ville have til følge, at fransk ret blev overtrådt«.

34 Hvad angår sagsøgerne i hovedsagen har disse gjort gældende, at denne indsigelse efter fællesskabsretten er uacceptabel, eftersom Evin-loven under alle omstændigheder er i strid med traktatens artikel 59.

35 High Court har som følge heraf fundet anledning til at anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende det fællesskabsretlige problem, som den har forelagt for Domstolen.

Formaliteten

Indlæggene for Domstolen

36 Den franske regering og Kommissionen har gjort gældende, at de præjudicielle spørgsmål bør afvises. Ifølge den franske regering er der ikke tale om, at den

franske lovgivning anvendes eksterritorialt. Det er den franske tv-station, som har købt tv-rettighederne, der må være ansvarlig for en eventuel overtrædelse af fransk lovgivning i forbindelse med udsendelsen på fransk tv af en kamp, som finder sted i England. Newcastle har alene påberåbt sig, at fransk lovgivning finder anvendelse, af frygt for at gå glip af indtægten ved salg af tv-rettighederne.

37 Kommissionen har tilføjet, at den forelæggende ret ikke har præciseret, hvorvidt og på hvilken måde sådanne økonomiske hensyn kan begrunde en indgriben i en kontrakt mellem andre parter. Mere generelt set har den forelæggende ret ikke for Domstolen fremlagt nogen oplysning om, hvorledes besvarelserne på de stillede spørgsmål kan være til hjælp for retten i forbindelse med afgørelsen af den sag, som er indbragt for den.

38 Ifølge sagsøgerne i hovedsagen skal den præjudicielle forelæggelse derimod antages til realitetsbehandling, fordi den forelæggende ret skal tage stilling til alle hensyn, der er fremført for den. Det er ikke bestridt, at Newcastles beslutning var foranlediget af eksistensen og retsvirkningerne af den franske lovgivning. Sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, at dette forsøg på at fremføre en begrundelse ikke er berettiget, da Evin-loven er uforenelig med traktatens artikel 59.

39 Det Forenede Kongeriges regering har tilsluttet sig denne argumentation og har tilføjet, at såfremt den mellem Newcastle og CSI indgåede aftale udtrykkeligt eller indirekte forudsatte, at fransk lovgivning blev overholdt ved kampens udsendelse, har fransk lovgivnings overensstemmelse med traktatens artikel 59 i realiteten betydning for hovedsagen. Under alle omstændigheder medfører kravet til det franske tv-selskab om, som et led i forhandlingerne om transmission af kampe, der finder sted i udlandet, at sørge for, at Evin-loven overholdes, at denne lov får eksterritoriale virkninger.

Domstolens bemærkninger

40 Det bemærkes, at det i overensstemmelse med fast retspraksis udelukkende tilkommer den nationale retsinstans, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af fællesskabsretten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. bl.a. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 59, af 13.3.2001, sag C-379/98, PreussenElektra, Sml. I, s. 2099, præmis 38, og af 10.12.2002, sag C-153/00, Der Weduwe, Sml. I, s. 11319, præmis 31).

41 Domstolen har dog også fastslået, at den i særlige tilfælde er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen (jf. i denne retning PreussenElektra-dommen, præmis 39). Den samarbejdsånd, der må beherske udførelsen af opgaverne i forbindelse med den præjudicielle forelæggelsesprocedure, indebærer således, at den nationale retsinstans tager hensyn til Domstolens opgave, som er at bidrage til retsplejen i medlemsstaterne og ikke at udøve responderende virksomhed vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål (jf. Bosman-dommen, præmis 60, og Der Weduwe-dommen, præmis 32).

42 Domstolen har således udtalt, at den ikke kan træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, når det klart fremgår, at den af den nationale ret ønskede fortolkning eller vurdering af en fællesskabsbestemmelses gyldighed savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan foretage en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. Bosman-dommen, præmis 61, dom af 9.3.2000, sag C-437/97, EKW og Wein & Co., Sml.

I, s. 1157, præmis 52, og af 13.7.2000, sag C-36/99, Idéal tourisme, Sml. I, s. 6049, præmis 20).

43 Med henblik på at give Domstolen mulighed for at udfylde sin rolle i overensstemmelse med traktaten, er det ubetinget nødvendigt, at de nationale retsinstanser i tilfælde, hvor grundene til, at de finder, at en besvarelse af deres spørgsmål er nødvendig for tvistens løsning, ikke klart fremgår af sagen, redegør for disse (dom af 16.12.1981, sag 244/80, Foglia, Sml. s. 3045, præmis 17). Domstolen har således fastslået, at det er nødvendigt, at den nationale ret i det mindste i et vist omfang angiver begrundelsen for udvælgelsen af de fællesskabsbestemmelser, som den ønsker fortolket, og angiver den forbindelse, som efter rettens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (kendelse af 28.6.2000, sag C-116/00, Laguillaumie, Sml. I, s. 4979, præmis 16).

44 Desuden skal Domstolen udvise særlig agtpågivenhed, når den i forbindelse med en sag mellem private får forelagt et spørgsmål, der skal give den nationale domstol mulighed for at vurdere, om en anden medlemsstats lovgivning er forenelig med fællesskabsretten (Foglia-dommen, præmis 30).

45 I den foreliggende sag, hvor de rejste spørgsmål skal give den forelæggende ret mulighed for at vurdere, om en anden medlemsstats lovgivning er forenelig med fællesskabsretten, skal Domstolen derfor have udførlige oplysninger om de grunde, som har ført til, at retten har fundet, at en besvarelse af disse spørgsmål er nødvendig for, at den kan træffe afgørelse.

46 Det fremgår imidlertid af den forelæggende rets beskrivelse af de relevante retsforskrifter, at retten i hovedsagen skal anvende engelsk ret. Alligevel finder retten, at »spørgsmålet om lovligheden af Evin-lovens bestemmelser er af central

betydning for løsningen af den sag, som er forelagt [for den]«, uden dog at hævde, at besvarelsen af dette spørgsmål er nødvendigt for, at den kan træffe afgørelse.

47 Efter at den forelæggende ret af Domstolen er blevet opfordret til mere detaljeret at redegøre for, med hvilken begrundelse Newcastle kunne påberåbe sig Evin-loven, har retten i det store og hele kun gentaget det af sagsøgte i hovedsagen anførte argument om, at denne med rimelighed kunne forvente, at en undladelse af at beordre reklamerne fjernet fra stadion ville have til følge, at fransk ret blev overtrådt.

48 Derimod har den forelæggende ret ikke angivet, hvorvidt retten selv er af den opfattelse, at Newcastle med rimelighed kunne antage, at selskabet var forpligtet til at overholde fransk lovgivning, og Domstolen råder ikke over oplysninger, der peger i den retning.

49 Endvidere har Det Forenede Kongeriges regering anført, at en begrundelse for at anse de præjudicielle spørgsmål for relevante kunne være, at Newcastle i henhold til den med CSI indgåede aftale, hvorefter kampen Newcastle-Metz skulle transmitteres af et fransk tv-selskab, var forpligtet til at overholde fransk lovgivning. I denne forbindelse skal det blot bemærkes, at den forelæggende ret ikke har redegjort for, hvorvidt der foreligger en sådan kontraktforpligtelse.

50 Hertil kommer, som generaladvokaten med rette har fremhævet i punkt 34 i sit forslag til afgørelse, at selv om den forelæggende ret måtte være af den opfattelse, at Newcastle med rimelighed kunne antage, at selskabets indgriben i de pågældende kontrakter var påkrævet med henblik på at sikre, at fransk

lovgivning blev overholdt, fremgår det ikke klart, med hvilken begrundelse dette ikke længere skulle være tilfældet, såfremt den bestemmelse, som Newcastle ville sikre blev overholdt, skulle vise sig at være i strid med traktatens artikel 59.

51 Forelæggelseskendelsen indeholder heller ingen oplysninger vedrørende dette punkt.

52 Under disse omstændigheder må det konstateres, at Domstolen ikke råder over oplysninger, hvoraf det kan udledes, at det er påkrævet, at den udtaler sig om, hvorvidt en anden medlemsstats lovgivning end den medlemsstats, hvorunder den forelæggende ret hører, er forenelig med traktaten.

53 Følgelig skal de præjudicielle spørgsmål, som er forelagt for Domstolen, afvises.

Sagens omkostninger

54 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongeriges regering, af den franske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, ved kendelse af 28. juli 2000, for ret:

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, der er fremsat ved kendelse afsagt den 28. juli 2000 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, afvises.

Rodríguez Iglesias	Puissochet	Wathelet
Gulmann	Edward	Jann
Skouris	Macken	Colneric
von Bahr	Cunha Rodrigues	

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. januar 2003.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident